

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-195/ZA-ZA11-ZA21-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2022, č. j. 19 Az 9/2020-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL. M. **se určuje** částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace a požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný jeho žádosti nevyhověl. Výpověď žalobce totiž shledal jako nevěrohodnou. Nejvyšší správní soud musel posoudit, zda správní orgán a městský soud postupovaly správně při hodnocení věrohodnosti výpovědi žalobce.

Zároveň se Nejvyšší správní soud musel vypořádat s aktuální situací v Ruské federaci a posoudit, zda v případě žalobce představuje důvod k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ("s. ř. s.").

[2] Žalobce dne 27. 2. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Svou žádost odůvodnil tím, že má strach o svůj život, protože se zúčastnil protivládních mítinků. Dne 3. 3. 2020 byl se žalobcem proveden pohovor.

a) Pohovor s žalobcem před správním orgánem

[3] Žalobce při pohovoru nejprve shrnul svůj příběh. Uvedl, že se zúčastnil dvou politických mítinků v Chabarovsku. První mítink se konal dne 5. 5. 2018 a druhý dne 23. 9. 2019. Po mítincích je vyhledávali a bili je. Po prvním mítinku je s bratrem zbili a v červnu 2019 bratra zabili. Po druhém mítinku zbili žalobce. Týden poté vtrhli k němu domů a vzali mu peníze, zlato a vojenskou knížku. Žalobce si chtěl vojenskou knížku obnovit, jel tedy na vojenskou správu. Tam ale jeho spis nenašli. Řekli mu, aby se připravil na lékařskou prohlídku a cestu do Sýrie. Žalobce se sbalil a utekl do Moskvy. Správní orgán se pak žalobce dotázal, kdo ho takto bil a kdo zabil jeho bratra. Žalobce nejprve uvedl, že byl po mítinku v roce 2018 zbit příslušníky policejní složky OMON. Následně se mělo jednat o pracovníky ruské gardy. Nakonec uvedl, že se jednalo o policisty a pracovníky policejní složky OMON. Když ho žalovaný na tento rozpor upozornil, tak žalobce řekl, že nepochopil otázku a omylem popisoval situaci při mítinku v roce 2019. Žalobce následně mluvil o zabití svého bratra. Okolo jeho případu je spousta nezjištěných okolností. Z vraždy obvinili nějakého alkoholika, ale podle žalobce to zinscenovali. Když byl v márnici ověřit bratrovu totožnost, pracovník policie mu řekl, že „on bude další".

[4] Následně žalobce popsal průběh událostí po mítinku v roce 2019. Zadržela ho policie a odvedla ho na záchytku. Tam ho svlékli a začali stříkat studenou vodou. Říkali mu, aby na mítinky už nechodil, jinak „pojede za bratrem". Mysleli to tak, že bude zabit stejně jako on. Druhý den ho pustili. Žalobce byl následně vyzván, aby popsal první mítink v roce 2018. Žalobce sdělil, že se jednalo o mítink proti inauguraci Putina po jeho znovuzvolení. Druhého člověka, který měl mít projev, zadrželi policisté a nedovolili mu mluvit. Hned poté zasáhli hasiči a začala potyčka. Zasáhli policisté i OMON. Lidé začali utíkat, některé chytili a odvezli je na policejní stanici, včetně žalobce. Na policejní stanici jich bylo asi 15. Zavedli je do cely a po jednom brali na výslech. Žalobce tam viděl člověka, který ho dříve zbil. Ten měl k žalobci přistoupit a zeptat se ho, jestli už neměl dost. Na otázku správního orgánu, kdy žalobce tento člověk zbil, žalobce odpověděl, že týden po prvním mítinku. Když správní orgán poukázal na to, že tato časová souslednost není možná, žalobce uvedl, že se domníval, že správní orgán mluvil o druhém mítinku. Žalobce následně dodal, že čtyři dny po prvním mítinku přišli k němu domů lidé v civilním oblečení. Prokázali se jako příslušníci policie. Otevřel jim a oni ho zbili a sebrali mu peníze společně s vojenskou knížkou. Správní orgán žalobce upozornil, že původně uvedl, že k této události došlo po druhém mítinku. To žalobce následně potvrdil. Když správní orgán žalobce vyzval, aby zopakoval, jak probíhalo jeho zadržení po prvním mítinku v roce 2018, žalobce odvětil, že řekl vše, co se tohoto mítinku týče. Mezi prvním a druhým mítinkem žalobce zastavovala policie v autě a na ulici. Když ho zastavovali, říkali mu, že je opilý. Několikrát ho zbili obuškem, protože se choval agresivně.

[5] Se žádostí o pomoc se žalobce na nikoho neobrátil, protože má strach z policie. Svou situaci se rozhodl řešit tím, že opustil Rusko poté, co ho v Moskvě začala hledat policie. Policie v místě, kde byl v Moskvě ubytovaný, hledala taxikáře. Žalobci to sdělila recepční. Byli tam sice tři taxikáři, ale žalobce byl přesvědčen, že hledali jeho. V době, kdy už byl v ČR, žalobci totiž zavolal kamarád (který byl i jeho spolubydlící), že ho policie hledá. Žalobce se poté, co ho recepční informovala o policii, začal balit. Policie na ubytovnu volala kvůli autonehodě, které se zúčastnil nějaký taxikář. Podle žalobce to ale byla záminka. Ve skutečnosti ho chtěli potrestat za účast na mítincích. Nikdo ze tří ubytovaných taxikářů účastníkem autonehody nebyl. Žalobce si začal vyřizovat vízum a potom odjel z vlasti. Dále ještě uvedl, že tím, že přišel o vojenskou knížku, neexistují záznamy o tom, že absolvoval základní vojenskou službu. Domnívá se, že ho chtějí poslat do války v Sýrii.

b) Rozhodnutí žalovaného správního orgánu

[6] Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-195/ZA-ZA11-ZA21-2020, žalovaný rozhodl, že žalobci neudělí mezinárodní ochranu. Při posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky („zákon o azylu“) uvedl, že vzhledem k zásadním nesrovnalostem nepovažoval výpověď žalobce za věrohodnou. Žalobce nejprve uvedl, že po prvním mítinku v roce 2018 ho zbili příslušníci ruské gardy. Následně uvedl, že se jednalo o policisty a pracovníky policejní složky OMON. Když ho žalovaný na tento rozpor upozornil, tak řekl, že nepochopil otázku a omylem popisoval situaci při mítinku v roce 2019. Při popisu událostí na mítinku v roce 2018 žalobce uvedl, že ho zadržela policie a odvezla ho na policejní stanici. Tam potkal člověka, který ho dříve zbil a nyní mu vyhrožoval. Na otázku žalovaného, kdy jej měla tato osoba v minulosti zbít, žalobce uvedl, že to bylo týden po prvním mítinku. Po upozornění na nemožnost této časové souslednosti žalobce uvedl, že si myslel, že vypovídal k druhému mítinku. Třetí rozpor žalovaný shledal při popisu situace, kdy měli žalobce doma navštívit policisté v civilním oblečení a sebrat mu vojenskou knížku. Nejprve tuto událost datoval k prvnímu mítinku, následně se opravil a uvedl, že k této události došlo po druhém mítinku. Když žalovaný vyzval žalobce, aby vyjasnil události po mítinku v roce 2018, žalobce této možnosti nevyužil a pouze uvedl, že řekl vše, co se tohoto mítinku týče. Výpověď žalobce byla podle žalovaného zcela nekonzistentní. Při konfrontaci s rozpory je žalobce nebyl schopen přesvědčivě objasnit. I přes jasné definování otázek svou výpověď několikrát změnil.

[7] Nedůvěryhodnost žalobcovy výpovědi dle žalovaného podtrhla i zpráva ČTK ze dne 5. 5. 2018. Podle této zprávy byly v Rusku plánovány celostátní protesty proti inauguraci prezidenta Putina ve stovce ruských měst, ale ne všude byly povoleny. Dle zprávy ČTK bylo zadrženo v 19 různých městech přes 1000 protestujících. Avšak zpráva ČTK uvádí, že v Chabarovsku byla demonstrace povolena a obešla se bez zatýkání. Žalovaný shledal tuto zprávu v přímém rozporu s tvrzením žalobce, že při mítinku zasahovali hasiči, policisté a OMON a dotyčný měl být jednou z asi 15 osob, které policisté zadrželi a odvezli na policejní stanici k výslechu. Ke druhému mítinku, kterého se měl žalobce zúčastnit, žalovaný nenašel z veřejných informačních zdrojů žádnou informaci. Žalobce si navíc bez problémů vyřídil cestovní doklad a české vízum. Následně zcela legálním způsobem přiletěl z Moskvy do ČR. Rozpory ve výpovědi žalobce se dle

žalovaného nedaly vysvětlit pouhým omylem a týkají se přímo jádra jeho azylových důvodů. Jeho nevěrohodnost znemožňuje u něj shledat podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

[8] Tvrzení žalobce ohledně toho, že ho policie hledala v Moskvě, považoval žalovaný za spekulativní. Žalobce nebyl z ničeho obviněn natož trestně stíhán a výslovně uvedl, že vycestoval ze země původu legální cestou na základě platných dokladů, přes oficiální letiště. Tedy s plným vědomím tamních státních orgánů. Pokud by o žalobce měly ruské státní orgány natolik velký zájem, aby jej měly ohrozit i v případě jeho návratu do vlasti, pak tak mohly mnohem účelněji učinit již před jeho odjezdem z Ruské federace. Závažnost problémů žalobce a obavy z bezpečnostních složek znevěrohodňuje i to, že v zemi původu ponechal manželku, děti a další členy rodiny, kteří kvůli jeho osobě žádné problémy nemají.

[9] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze.

II. Posouzení věci městským soudem

[10] Městský soud souhlasil se žalovaným, že tvrzení žalobce jsou vnitřně nekonzistentní. Rozpory se mu nepodařilo vysvětlit ani v žalobě. Zásadní rozpor dle městského soudu panoval ohledně toho, kdy žalobci policie měla sebrat vojenskou knížku. V žalobě k rozporu uvedl, že po prvním mítinku v roce 2018 k němu domů přišla policie, zbili ho a sebrali mu vojenskou knížku. Na úvodu pohovoru z vyprávění žalobce ale vyplývá, že právě výhrůžka, že bude muset absolvovat základní vojenskou službu v Sýrii, jej vedla k jeho přestěhování do Moskvy. Následně opakovaně změnil svá tvrzení, kdy k tomuto prohledání bytu a odebrání vojenské knížky došlo. Pokud měl žalobce obavy, že bude poslán do Sýrie, zřejmě by si pamatoval, zda tyto obavy měl rok před přestěhováním do Moskvy, nebo pouze těsně před tímto přestěhováním.

[11] Další zásadní rozpor městský soud shledal ohledně toho, kdy ruské orgány žalobci sdělily, že mu hrozí smrt jako jeho bratrovi. V úvodu pohovoru uvedl, že když byl v márnici ověřit totožnost bratra, pracovník policie mu řekl, že bude další. V další části pohovoru tvrdil, že mu měla vyhrožovat policie po zadržení na mítinku v roce 2019. Tehdy mu měli říct, aby na mítinky nechodil, jinak „pojede za bratrem“. V žalobě ale popsal, že ho přivolala bratrova přítelkyně, poté co ho našla mrtvého. Žalobce na místo přijel chvíli potom, co se dostavila policie. Přišel k němu policista, kterého znal z dětství a řekl mu, že on bude další, a ať raději odjede. Ke dni provedení pohovoru neměl uběhnout ani rok od těchto událostí, městský soud tedy měl za to, že by si žalobce měl pamatovat alespoň v obrysech, zda mu někdo vyhrožoval, že ho někdo zabije, nebo mu tuto informaci poskytl známý z dětství jako radu, aby odjel ze země.

[12] Městský soud dále upozornil na několik dílčích nesrovnalostí, které by samy o sobě neodůvodňovaly nevěrohodnost azylového příběhu žalobce. Nicméně při posouzení interní konzistentnosti příběhu žalobce svědčí také v jeho neprospěch. Při pohovoru žalobce tvrdil, že z vraždy bratra obvinili nějakého alkoholika. V žalobě uvedl, že bratra podle policie zabil bratrův opilý kamarád. Při pohovoru také tvrdil, že po zadržení v roce

2019 jej svlékli a stříkali studenou vodou. V žalobě ale uvedl, že to bylo při zadržení v roce 2018.

[13] Městský soud dal žalovanému za pravdu i ohledně vnější nekonzistentnosti výpovědi žalobce. Vzal přitom v potaz výše zmíněnou zprávu ČTK ze dne 5. 5. 2018, podle které byla demonstrace v Chabarovsku povolená a obešla se bez zatýkání. Žalobce se po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí k dané zprávě nevyjádřil. Podle městského soudu měl žalovaný na rozpor mezi žalobcovou výpovědí a zprávou ČTK upozornit. Tento nedostatek ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Městský soud dále čerpal informace z webu *OVD-Info* (internetový server, který sleduje v Rusku zásahy policie a sleduje a počítá zatčené při pouličních protestech). Protesty ze dne 5. 5. 2018 *OVD-Info* podle městského soudu pečlivě sledoval. O zatýkání na protestech v Chabarovsku dne 5. 5. 2018 informace na stránkách *OVD-Info* nejsou. Podle městského soudu média věnovala protestům proti inauguraci prezidenta Putina značnou pozornost. Není tedy přiměřeně pravděpodobné, že by zatýkání v Chabarovsku nezaznamenala, pokud k němu došlo tak, jak to popsal žalobce. Pokud by zadrželi 30 až 40 lidí, tak by se tato skutečnost ve zprávách o protestech objevila, a to buď na *OVD-Info*, stránkách médií nebo alespoň na sociálních médiích. Žalobce žádnou zprávu, která by mohla zpochybnit informace uvedené ve zprávě ČTK, nepředložil. Zpráva ČTK vyvrací tvrzení žalobce o zatýkání v Chabarovsku dne 5. 5. 2018 v souvislosti s demonstracemi proti inauguraci prezidenta Putina.

[14] Městský soud dále uvedl, že na *OVD-info* nedohledal žádné informace o protestech v Chabarovsku dne 23. 9. 2019 (*OVD-Info*). Ani žalobce tuto skutečnost nijak nedoložil. *OVD-Info* podrobně reportuje o všech zatčeních, i když se jedná o zatčení pouze jedné osoby. Žalobce k demonstraci dne 23. 9. 2019 v žalobě uvedl, že zadrželi více lidí a celkem bylo naplněno asi 6 autobusů. Pokud mělo dojít k zatčení tak velkému počtu demonstrantů, tak by se dle městského soudu tato skutečnost projevila i v nezávislých médiích, nebo na *OVD-Info*. Městský soud tudíž nepovažoval za přiměřeně pravděpodobné, že dne 23. 9. 2019 došlo k zatýkání demonstrantů na protestu v Chabarovsku.

[15] Městský soud posuzoval i podrobnost výpovědi žalobce. Výpověď žalobce určité detaily obsahovala. Nicméně s ohledem na vnitřní a vnější nekonzistentnost výpovědi, nemohly mít detaily, které žalobce uvedl, zásadní význam při celkovém posouzení jeho věrohodnosti. Žalobce navíc nevyužil možnosti, aby doplnil nebo upřesnil okolnosti svého zajištění. Co se týče věrohodnosti žalobce, městský soud nepovažoval jeho příběh za přiměřeně pravděpodobný. Ani jeden z rozporů by sám o sobě nevedl k závěru, že je výpověď žalobce nevěrohodná. Při komplexním posouzení veškerých skutečností a rozporů ale městský soud dal ohledně nevěrohodnosti výpovědi žalobce za pravdu žalovanému. Žalovaný mohl otázku věrohodnosti lépe posoudit a své závěry lépe podpořit v případě, že by se žalobce dotázal na další okolnosti jeho azylového příběhu, případně pokud by provedl doplňující pohovor. Rozhodnutí žalovaného ale městský soud nezrušil, neboť shledal, že posouzení věrohodnosti v napadeném rozhodnutí, při zohlednění skutečností předestřených v žalobě, obstojí. Důvodem nesrovnalostí nebyla nesrozumitelnost komunikace mezi žalobcem a pověřeným pracovníkem žalovaného. Až poté, co upozornil žalobce na rozpor, tak žalobce uvedl, že popisoval své zatčení v jiném

roce. Z pohovoru nevyplývá, že by pro žalobce bylo nesrozumitelné, na události z kterého roku se ho pověřený pracovník žalovaného dotázal. Rozpory ve výpovědi se týkaly nejen samotného průběhu traumatických událostí, ale zahrnovaly více oblastí. Azylový příběh navíc nekoresponduje se zprávami o zemi původu.

[16] Žalovaný se sice výslovně nevyjadřuje k zabití bratra žalobce, ale s ohledem na celkové hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce nelze považovat za přiměřeně pravděpodobné, že bratra žalobce zabili v červnu 2019 z důvodu účasti na demonstraci dne 5. 5. 2018, která byla povolená a na které nebyli účastníci zatýkáni. Žalobce navíc v pohovoru uvedl, že byl ze zabití bratra obviněn nějaký alkoholik. V žalobě již uvádí, že byl z vraždy bratra obviněn jeho opilý kamarád. Městský soud nesouhlasí se žalovaným, že by tvrzení žalobce ohledně zabití jeho bratra nebylo relevantní. Bylo by zásadní ale pouze v případě, že by bylo věrohodné a žalovaný by měl za to, že s přiměřenou pravděpodobností došlo k zabití bratra kvůli účasti na demonstraci. Žalovaný se měl k tomuto tvrzení výslovně vyjádřit, nejedná se ale o tak závažné pochybení, které by mohlo mít vliv na výrok rozhodnutí žalovaného. Je zřejmé, že žalovaný hodnotil výpověď žalobce ohledně zatčení na mítinku dne 5. 5. 2018 jako nevěrohodnou. To mělo zásadní vliv na posouzení věrohodnosti tvrzených okolností navazujících na tuto událost.

III. Obsah kasační stížnosti

[17] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[18] Stěžovatel namítá, že žalovaný ani městský soud se řádně nevypořádali s požadavky kladenými právním řádem i judikaturou Nejvyššího správního soudu na zjišťování a prokazování věrohodnosti žadatelů o mezinárodní ochranu. Zaměřili se pouze na nesrovnalosti ve výpovědi stěžovatele, které se žalovaný v rámci řízení ani nepokusil odstranit (například prostřednictvím doplňujícího pohovoru). Napadená rozhodnutí jsou tak zatížena vadou nepřezkoumatelnosti. Podstata stěžovatelových obav o život a zdraví z důvodu protivládních aktivit nikdy nebyla vyvrácena. Stěžovatel upozorňuje i na to, že v současnosti dochází k tvrdým represím ze strany státních orgánů Ruské federace vůči odpůrcům režimu v souvislosti s válkou na Ukrajině. Riziko je tedy ještě větší. Stěžovatel jak při pohovoru, tak v žalobě opakovaně uvedl, že původem jeho problémů s ruskými státními orgány je to, že se zúčastnil protivládních setkání v letech 2018 a 2019. V tomto ohledu poskytl konzistentní tvrzení, jakým problémům kvůli tomu čelil. To, že stěžovatel (v důsledku stresu, nedorozumění při tlumočení či nesprávného pochopení otázek úředníka, které považoval za na sebe nenavazující) v některých dílčích oblastech uvedl informace, které následně opravil, nemůže zakládat domněnku jeho nedůvěryhodnosti. V žalobě již celý děj popisuje konzistentně a přesně, včetně časové osy pronásledování.

[19] K argumentaci městského soudu ohledně veřejně dostupných informací o protivládních setkáních stěžovatel uvádí, že není možné zakládat závěry ohledně jeho údajné nevěrohodnosti na tom, že na webové stránce nejsou zveřejněny informace o událostech, které popisuje. Soud navíc ani neodkázal na to, z jakých zpráv *OVD-info* vycházel, a není tedy vůbec možné ověřit, jestli je tvrzení o tom, že při shromáždění v roce

2018 nedošlo k zatýkání a persekuci účastníků protestu skutečně na webu uvedeno. Rozsudek je v této části nepřezkoumatelný. Rozhodnutí žalovaného i městského soudu neobsahuje nestranné a komplexní posouzení hodnověrnosti stěžovatele. Podklady využité pro rozhodnutí a rozsudek se omezily na ty, které svědčí v jeho neprospěch. I přes některé nejasnosti týkající se časové souslednosti událostí, které se žalovaný ani nepokusil odstranit, je tedy namístě aplikovat zásadu v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu a azylová tvrzení stěžovatele vnímat jako věrohodná.

[20] Žalovaný ani městský soud řádně neobjasnili, jakým způsobem při posuzování hodnověrnosti postupovali a jakou metodiku pro toto posouzení zvolili. Stěžovatel žalovanému sdělil konzistentní, azylově relevantní tvrzení. Zásadní informace o podstatě pronásledování, útocích na jeho osobu a smrti nevlastního bratra nijak neměnil. Popis událostí je přiměřeně rozsáhlý a detailní, v důležitých bodech na sebe vždy navazoval. Vnitřní konzistentnost stěžovatel prokázal. Vnější konzistentnost tvrzení je možné posuzovat s ohledem na dostupné zdroje informací, v tomto případě informace o politické situaci a stavu lidských práv v Rusku. Dostupné zprávy podporují tvrzení stěžovatele, že protirežimní činitelé jsou v Rusku pronásledováni a jakékoliv akty nespokojenosti jsou současnou vládou tvrdě potírány. Výpověď stěžovatele byla i dostatečně podrobná. Stěžovatel by těžko podal tak detailní popis aktů pronásledování, pokud by si události vymyslel. Žalovaný s ním nevedl doplňující pohovor, v rámci kterého by bylo možné odstranit nesrovnalosti – pokud je tedy žalovaný považoval za tak podstatné, že pouze na nich postavil fakticky celé rozhodnutí.

[21] V kontextu válečného konfliktu na Ukrajině a jeho dopadů je podle názoru stěžovatele na místě výjimečné prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 a § 109 odst. 5 s. ř. s., a přihlédnout ke skutečnostem, které nastaly až po vydání rozsudku městského soudu. Stěžovatel poukazuje na to, že v případě jeho navrácení do země původu hrozí porušení zásady *non-refoulement* s ohledem na probíhající ruskou invazi na Ukrajinu. Ruské orgány se totiž současně dopouštějí potírání mezinárodně garantovaných základních práv vlastního obyvatelstva, což Nejvyšší správní soud pokládá za obecně známé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49). Stěžovatel se obává, že v případě návratu do země původu nebude již nic bránit státním orgánům, aby pokračovaly v jeho pronásledování. V současné situaci je zcela zřejmé, že silové složky jsou podporovány v represích vůči civilnímu obyvatelstvu, které se jakkoliv projevuje proti současné politické reprezentaci Ruska. Od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy došlo k zásadní změně situace, která nyní stěžovatele přímo ohrožuje na životě a na zdraví. Stěžovatel se rovněž obává, že by byl okamžitě po svém návratu do země původu odveden a přinucen ke službě v ozbrojených silách Ruska na Ukrajině. To dává do souvislosti s jeho již dříve uvedenými tvrzeními, že bude muset sloužit v Sýrii z důvodu odebrání vojenské knížky. Zapojení do bojů na Ukrajině by stěžovatele vystavilo reálnému riziku smrti. Stěžovatel odmítá jakoukoliv účast na válce, a to i proto, že jeho manželka pochází z Ukrajiny – nedokáže si tedy představit bojovat proti této zemi. Je tedy na místě, aby bylo prolomeno pravidlo zakotvené v § 75 odst. 1 a § 109 odst. 5 s. ř. s.

IV. Vyjádření žalovaného

[22] Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Dodává, že celý azylový příběh stěžovatele není věrohodný. Nedůvěryhodnost stěžovatele je dána rozpory v jeho výpovědi. Stěžovatel nepředstavoval pro ruské státní orgány takovou zájmovou osobu, aby byl ohrožen závažným diskriminačním postupem, který by se dal označit za postup naplňující kritéria nebezpečí vážné újmy. K takovému jednání nedošlo a dle žalovaného v případě návratu do vlasti ani nedojde. Vůči stěžovateli nikdo nezahájil trestní stíhání. Stěžovatel se s žádostí o pomoc na nikoho neobrátil kvůli strachu z policie. Měl využít ochranných mechanismů v zemi původu. Neměl svou situaci řešit vycestováním. Z Ruské federace vycestoval s vědomím ruských státních orgánů bez jakýchkoliv problémů. Pokud by se po návratu stěžovatel setkal s protiprávním jednáním vůči své osobě, má možnost tyto potíže řešit za pomoci k tomu kompetentních ruských státních orgánů. K tomu žalovaný odkazuje na dokument *Informace OAMP – Ruská federace – Postavení policie v Ruské federaci* ze dne 7. května 2020. Dokument se zabývá činností policie a dalších bezpečnostních složek, na které se mohou ruští občané obrátit za účelem získání ochrany. Dokument rovněž obsahuje popis ochranných mechanismů v případě, kdy zločin spáchá policista. Žalovaný při svém postupu neporušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu, jeho rozhodnutí nebylo nezákonné a stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

a) K přijatelnosti kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[25] Tento výklad § 104a s. ř. s. nelze ale zcela využít, pokud Nejvyšší správní soud zvažuje, zda je třeba výjimečně prolomit pravidla stanovená v § 75 odst. 1 a § 109 odst. 5

s. ř. s. Aby bylo možné ve věcech mezinárodní ochrany zajistit dodržení čl. 2 a 3 Úmluvy a zásady *non-refoulement*, musí totiž Nejvyšší správní soud v některých případech přihlédnout ke skutečnostem, které nastaly až po vydání rozhodnutí krajského (městského) soudu. V těchto případech je třeba se s otázkou, zda je prolomení namístě, věcně vypořádat buď v rámci hodnocení přijatelnosti nebo shledat přijatelnost kasační stížnosti a uvedené otázce se věnovat v rámci meritorního přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, odst. 23). Právě nutnost prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. namítá stěžovatel i ve své kasační stížnosti, neboť situace v Ruské federaci se dle něj výrazně zhoršila a v jeho případě může hrozit porušení zásady *non-refoulement*. Stěžovatel kromě toho ale rovněž namítá, že rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu jsou zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti. Upozorňuje na zásadní pochybení žalovaného a městského soudu ohledně posouzení věrohodnosti jeho výpovědi, která by mohla mít dopad do jeho hmotně právního postavení a kterou nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Na základě těchto dvou důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele přijatelnou.

b) K prolomení § 75 s. ř. s.

[26] Stěžovatel v tomto případě namítá, že je záhodno prolomení pravidla v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu aktuálního konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou. Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval prolomením § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu válečného konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou v případě žádosti o mezinárodní ochranu ze strany ruského občana (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49). Jednalo se o ruského občana, který podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, a zároveň již bylo rozhodnuto o jeho vydání do země původu pro účely trestního stíhání. Nejvyšší správní soud pak posuzoval, zda lze stále brát v potaz diplomatické záruky Ruské federace ohledně toho, jak bude se stěžovatelem zacházeno ve vězení. Nejvyšší správní soud tehdy shledal, že je namístě prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť už nebyl k dispozici žádný účinný prostředek k ochraně stěžovatelových práv. V případě, který je před Nejvyšším správním soudem nyní, stěžovatel popisuje své obavy z toho, že bude muset bojovat za Ruskou federaci ve válce na Ukrajině, což odmítá.

[27] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu odmítání nástupu k výkonu povinné vojenské služby nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017-32). Nicméně, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, se musí jednat o vojenskou službu v regulérní armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem. V opačném případě se může jednat o relevantní azylový důvod. Povinná vojenská služba spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) azylového zákona za splnění následujících podmínek: (1) žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“) hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu (2) výkon této vojenské služby by mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných

zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, (3) je dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 kvalifikační směrnice.

[28] V době podání kasační stížnosti nebylo obecně známo, že by v Ruské federaci docházelo k mobilizaci. To se změnilo dne 21. 9. 2022, kdy byla v Ruské federaci vyhlášena částečná mobilizace. Tuto skutečnost pokládá Nejvyšší správní soud za obecně známou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, bod 33, k vojenské invazi na Ukrajinu a k potírání mezinárodně garantovaných základních práv obyvatelstva Ruské federace, zejména svobody shromažďování a svobody projevu). Není však již obecně známou skutečností (notorietou), jaký je skutečný rozsah mobilizace a jaké důsledky do práv občanů Ruské federace bude mít, včetně toho, zda se tyto důsledky budou týkat konkrétně i stěžovatele. Nejvyššímu správnímu soudu pak nepřísluší primárně posuzovat tato specifika mobilizace, ani to, zda tato forma vojenské služby může vést k přímé či nepřímé účasti žadatele na válečných zločinech či zločinech proti lidskosti. Tato povinnost nicméně přísluší žalovanému. Otázkou nyní je, zda tato významná změna okolností odůvodňuje prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s.

[29] Pokud až po vydání rozsudku krajského soudu vyšly najevo skutečnosti, které jsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, je možné prolomení pravidla v § 75 odst. 1 s. ř. s. A to pokud (1) nelze zaručit, že správní orgán tyto skutečnosti posoudí v novém správním řízení z hlediska respektování norem, které mají aplikační přednost před procesním pravidlem § 75 odst. 1 s. ř. s., zejména z hlediska zásady *non-refoulement*; a (2) nelze zaručit, že žadatel bude mít možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než dojde k jeho navrácení do země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, bod 19; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59). Dostatečné záruky, že bude dodržena zásada *non-refoulement,* budou dány tehdy, pokud bude s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131).

[30] Nelze pochybovat o tom, že částečná mobilizace v Rusku představuje skutečnost, která může být relevantní pro žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ji přitom nemohl uplatnit už v předchozím řízení před žalovaným. Nejvyššímu správnímu soudu zároveň není známo, že by v případě stěžovatele bylo vydáno rozhodnutí o jeho vydání do země původu, proti kterému by neměl k dispozici účinný opravný prostředek (*a contrario* viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49). Stěžovatel má možnost neprodleně poté, co mu bude doručen rozsudek Nejvyššího správního soudu, podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pokud tuto žádost bude opírat o změnu bezpečnostní situace v Ruské federaci, která vyšla najevo v nynějším řízení před Nejvyšším správním soudem, bude tato žádost představovat projev vůle ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu, na základě jehož obsahu se lze důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy (§ 3 odst. 2 zákona o azylu). Žalovaný bude muset tuto žádost posoudit

jako přípustnou s ohledem na závazek *non-refoulement* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59). Žaloba proti rozhodnutí žalovaného má odkladný účinek (§ 32 odst. 1 zákona o azylu).

[31] I v případě, že by před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, nebylo by možné ho za současné situace v Ruské federaci provést. Takový postup by byl v rozporu s § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud totiž vzniknou důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci až po vyžádání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Právě tento postup by byl nezbytný i v případě stěžovatele. O tom je v případě stěžovatele žalovaný povinen příslušné orgány policie informovat. Toto nové rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele by po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení (odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek - § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) bylo možné napadnout správní žalobou, která by rovněž měla ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) odkladný účinek (podobně na základě starší právní úpravy rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131).
[32] Nejvyšší správní soud dodává, že již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, který se zabýval prolomením § 75 odst. 1 s. ř. s. ve vztahu k žádosti o mezinárodní ochranu občana Ruské federace s ohledem na aktuální válečný konflikt, shledal důvodnost prolomení z toho důvodu, že u stěžovatele v daném případě již bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání do Ruské federace a podání nové žádosti o mezinárodní ochranu, v níž by stěžovatel poukázal na změnu okolností, by mu už nezajistilo účinnou ochranu jeho práv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, bod 36). Situace stěžovatele v tomto případě je ale odlišná, jak bylo popsáno v předchozích bodech rozsudku.

[33] S ohledem výše uvedené se Nejvyšší správní soud domnívá, že zde jsou dostatečné záruky k tomu, aby nedošlo k porušení zásady *non-refoulement*. Na základě nově vzniklých relevantních skutečností pro udělení mezinárodní ochrany bude nově podaná žádost o mezinárodní ochranu stěžovatele (pokud ji podá) přípustná. Stěžovatel bude mít zároveň možnost dosáhnout soudního přezkumu tohoto rozhodnutí žalovaného a to předtím (s ohledem na odkladný účinek žaloby), než by došlo k jeho navrácení do země původu. Soud vkládá důvěru ve správní orgány, že budou postupovat ve věci stěžovatele v souladu se zákonem a mezinárodními závazky ČR, zejména se zásadou *non-refoulement*. Na základě těchto důvodů soud shledal, že v případě stěžovatele existují dostatečné právní záruky, že skutečnosti, které nastaly až po napadeném rozhodnutí žalovaného, budou v novém správním řízení řádně posouzeny z toho hlediska, zda nebrání navrácení stěžovatele do země původu a že tedy zásada *non-refoulement* bude respektována.

[34] S ohledem na výše uvedené, Nejvyšší správní soudu neshledal důvod k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s.

c) K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

[35] Stěžovatel namítá pochybení žalovaného i městského soudu při posuzování věrohodnosti jeho výpovědi. Podotýká, že sdělil konzistentní a azylově relevantní tvrzení.

Rovněž napadá postup městského soudu, který při posuzování vnější věrohodnosti jeho výpovědi využil informace z *OVD-Info*.

[36] Řízení o udělení mezinárodní ochrany je specifické tím, že správní orgán musí často rozhodovat za stavu důkazní nouze. Žadatel běžně nemá k dispozici dostatečné podklady k tomu, aby mohl zcela prokázat svůj azylový příběh. Za dostatečný důkaz, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby, se tak obecně považuje obsah jeho věrohodné výpovědi. Správní orgán musí proto dát žadateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl podrobně popsat svůj příběh, a to včetně všech detailů. Právě různé detaily jsou často důležitým vodítkem pro posouzení věrohodnosti žadatele. Při hodnocení věrohodnosti azylového příběhu žadatele správní orgán posuzuje míru detailu, specifičnost příběhu a jeho vnitřní soudržnost. Pokud správní orgán usoudí, že příběh žadatele obsahuje rozpory, musí žadateli dát prostor je vysvětlit. Správní orgán může mít o azylovém příběhu žadatele i pochybnosti. V takovém případě ale musí shromáždit všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, odst. 26).

[37] Kromě azylového příběhu žadatele bere správní orgán v potaz i informace poskytnuté jinými svědky a další externí informace jako například zprávy o zemi původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, odst. 26). Za stavu důkazní nouze je nutné, aby správní orgán při hodnocení důkazů vzal v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).

[38] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem ohledně posouzení vnější konzistentnosti jeho výpovědi. Žalovaný i městský soud využili zprávu ČTK ze dne 5. 5. 2018 k tomu aby prokázali, že stěžovatel nemohl být dne 5. 5. 2018 zatčen. K druhému mítinku, který se měl konat dne 23. 9. 2019, pak žalovaný uvedl, že o něm nenašel žádnou informaci a neurčitě se přitom odkazuje na „veřejné zdroje“. Městský soud postavil svou argumentaci k vnější konzistentnosti příběhu stěžovatele z velké části na informacích dostupných na webové stránce *OVD-Info*. Jak ale správně podotknul stěžovatel, není možné zakládat závěry ohledně jeho údajné nevěrohodnosti na tom, že na webové stránce nejsou zveřejněny informace o událostech, které popisuje. Městský soud navíc ani neodkázal na to, z jakých zpráv *OVD-info* vycházel, a není tedy vůbec možné ověřit informace uvedené v napadeném rozsudku.

[39] K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70: „*Zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem vyjasnění si skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky totiž nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat. Protože dokazování provádí soud při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), je evidentní, že krajský soud pochybí, pokud provede mimo jednání důkaz*

obsahem internetových stránek s cílem upřesnit skutkový stav dané věci.“ Jakkoliv městský soud pochybil, když využil informací z OVD-Info, aniž by provedl dokazování v rámci jednání, je otázkou, zda toto pochybení založilo nezákonnost rozsudku. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se totiž ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nejedná, pokud lze přesvědčivě dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70, bod 30). Tato otázka souvisí s námitkou stěžovatele ohledně posouzení vnitřní konzistentnosti jeho azylového příběhu.

[40] Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného i z rozsudku městského soudu, hlavním důvodem neudělení mezinárodní ochrany byla vnitřní nekonzistentnost azylového příběhu stěžovatele. Stěžovatel během pohovoru uvedl několik rozporů, které podrobně popsal městský soud v bodech 36-41 napadeného rozsudku (shrnuto v bodech 10-12 rozsudku). V podané žalobě sice již příběh popsal konzistentně včetně časové osy pronásledování, nicméně žaloba vyvolala ještě více pochybností o důvěryhodnosti příběhu žadatele. Z úvodu pohovoru vyplývalo, že právě strach žalobce z vojenské služby ho vedl k přestěhování do Moskvy, nicméně odebrání vojenské knížky zařadil časově už po prvním mítinku, tedy více než rok před přestěhováním do Moskvy. Další významný rozpor představovaly okolnosti smrti bratra žalobce. Při pohovoru uvedl, že ho zabil nějaký alkoholik a že se na bratra šel podívat do márnice, kde mu policista vyhrožoval, že bude další na řadě. V žalobě ale popsal, že z vraždy byl obviněn kamarád jeho bratra a že přijel na místo, kde mrtvého bratra našla bratrova přítelkyně. Tam ho policista, který byl jeho známý z dětství, měl varovat, že bude další, a doporučil mu odjezd. Tyto a další dílčí rozpory dle Nejvyššího správního soudu svědčí o vnitřní nekonzistentnosti azylového příběhu žalobce a jeho výpověď je tak nevěrohodná.

[41] Jakkoliv je posouzení vnější konzistentnosti příběhu stěžovatele vadné, vnitřní nekonzistentnost byla posouzena správně. Vnitřní nekonzistentnost azylového příběhu stěžovatele pak sama o sobě zakládá nedůvěryhodnost jeho výpovědi a tedy nedůvodnost udělení mezinárodní ochrany. Výroky rozhodnutí žalovaného i rozsudku městského soudu by tedy byly stejné, i kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo. Přestože městský soud pochybil při posuzování vnější konzistentnosti azylového příběhu stěžovatele, nejednalo se dle Nejvyššího správního soudu o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[42] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Nejvyšší správní soud ale znovu připomíná, že s ohledem na aktuální vývoj v Ruské federaci by se měl žalovaný touto situací při posuzování dalších žádostí o mezinárodní ochranu zabývat s ohledem na zásadu *non-refoulement*.

VI. Závěr a náklady řízení

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu

nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[44] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-31. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL. M. učinil dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti). Za každý tento úkon náleží jmenovanému mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 6 800 Kč. Tato částka mu tedy bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu